

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

จิตต่อจิตรู้จักกัน

ก่อนจึงหัน

พระให้เร่งภาวนาพระนะ อย่าเลอะเทอะ เตี้ยนี้มองดูศาสนาในเมืองไทยเราดูไม่ได้แล้วนะ ขายหน้าเหลือเกิน พระเป็นนักเลงโตออกประกาศในท่ามกลางกรุงสยาม ท่ามกลางกรุงเทพเสียด้วยนะ แหม ดูไม่ได้เลย เป็นยังไงพระเราออกสนามรบ เรายิ่งกว่าฆราวาสเขาดูได้ไหม แล้วเป็นยังไงวัดป่าบ้านตาดรบกับอะไร จึงให้กิเลสเหยียบหัวๆ ตลอดเวลา มันดูไม่ได้นะ สลดสังเวช ไปมองดูรูปหน้าศาลานั่นที่โรสะดูตึกๆ เลยเรา เพราะเราก็อ้วนเหมือนกัน ขายชี้หน้าเอาเหลือเกินนะ ดูไม่ได้เลย ทำไม่ถึงเอาความเลวร้ายนี้เข้ามาประกาศเป็นของวิเศษวิโส

ตั้งแต่บุตรคุณหมื่นขนาดไหน ก็ไม่เห็นหมื่นมากกว่าพระเลวที่สุดอย่างนี้ ที่ออกมาประกาศในท่ามกลางกรุงสยามเรา เฉพาะอย่างยิ่งในท่ามกลางกรุงเทพ โอ๊ย ดูไม่ได้เลย ทำไม่ถึงเอาหน้ากหน้าพระเรา บวชมา เป็นมหาเสียด้วยนะ มหาหรือหมาก็ไม่รู้ เปลี่ยนสลับพยัญชนะในตัวเดียวของมันนั่นก็เป็นหมาได้เลย เลวกว่าหมาอีกนี่

พากันตั้งอกตั้งใจภาวนา อย่าเอาความเลวร้ายมาอวดโลก ให้เอาความดีความดีมาอวด ศาสนานี้เอาความดีมาอวดโลก ไม่ได้เอาความเลวร้ายมาอวดโลกตั้งที่เปรตที่ผี มันเหยียบย่ำหัวพระพุทธเจ้า อวดโลกอยู่เวลานี้ มีแต่ความเลวร้าย ไปที่ไหนๆ ดูไม่ได้เลย ผ้าเหลืองๆ หัวโล้นๆ ขายชี้หน้าเหลือเกินนะ เรานี้สลดสังเวช พุดเป็นอรรถเป็นธรรม เราไม่ได้เข้าข้างใครออกใคร เอาธรรมมาสอนโลก เลวก็บอกว่าเลวชิวจะเป็นยังไง ยังจะพากันฝันเลวอย่างนี้อีกให้หมดทั้งประเทศไทยหรือ ตลอดหมู่หมาเปิดไก้ให้เลวไปตามๆ กัน หมดหรือ ดูได้ไหม

เมืองนอกเมืองนาเขามีหมีตา เมืองไทยทำไมตาบอดหูหนวกเอาเสียทั้งหมดทั่วทั้งประเทศมันดูได้ไหม เอาตั้งแต่ความชั่วช้าลามกมาประกาศอวดศักดิ์กานันในเรื่องความเลวร้ายทั้งหลาย เลวที่สุดพวกนี้แหละ โอ๊ย สลดสังเวชนะ ทำไมมันถึงหน้าเอานักหนาภิเลสตัวนี้นะ ให้ดูมันบ้างนะภิเลสตัวนี้ มันพลุ่งๆ อยู่ทีใจนี้ มันออกเอาไฟเผาโลก เอาบุตรเอาลูกโปะหัวโลกๆ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปโดยไม่คำนึงถึงหลักธรรมหลักวินัยที่เป็นองค์แทนศาสดาเลยนี้เลวมากที่สุดพวกเราเวลานี้ ศาสนาพระเณรเรานี้เลวมากที่สุดนะ

แล้วเป็นยังงั้ววัดเราเวลานี้ มันเลวมากที่สุดหรือเป็นยังงั้ว หรือเอามากเข้าไปอีกซ้ำเข้าไปอีกหรือ โห นี่สลดสังเวชนะมองดูแล้ว คนธรรมดาๆ เขาก็ไม่ได้ทำแหละ เราบวชเป็นพระหัวโล้นๆ มาประกาศศักดาในความเลวร้ายของตนให้โลกได้เห็นนี้ แหม พิลิกนะขออย่าให้เห็นอย่าให้มีอีกต่อไปเลย ชาติไทยเรานี้จ่มๆ นะ จากความเลวร้ายทั้งหลายที่แสดงออกมานี้ นี่คือความจะพาชาติไทยศาสนาไทย พระมหากษัตริย์ไทยของเราให้ล่มจมนะ ที่ออกมาแสดงเวลานี้ไม่ใช่เป็นการอุมุชศาสนาเนะ เป็นการเหยียบย่ำหมดทั้งชาติศาสนา พระมหากษัตริย์เลย ออกจากความเลวร้าย เฉพาะอย่างยิ่งพระที่เป็นแนวหน้าแห่งความเลวร้ายนี้ดูไม่ได้เลย ขออย่าออกมาแสดงให้พี่น้องชาวไทยซึ่งเป็นชาวพุทธได้เห็นเลยนะ มันสลดสังเวชเหลือเกินความเลวร้าย

ตาสีตาสาหรือประชาชนเขาไม่ได้แสดงความเลวร้ายยิ่งกว่าพระหัวโล้นๆ เรา ไปแสดงออกหน้าทัพแห่งความเลวร้ายทั้งหลายนี้ แหม เลวมากที่สุดนะ อย่าให้เห็นอีกเลย นี่คือความเลวร้าย ประกาศทั่วโลกนะไม่ใช่ประกาศทั่วประเทศไทยเวลานี้ ที่นี้พัดกันลงไปตัวไหนตัวมันเลวร้าย มันอยู่ที่หัวใจเรากิเลสนั้นนะ ตัวทฐิมานะตัวไม่ยอมใคร นั้นละคือกิเลสตัวเลวร้าย เหยียบหัวเจ้าของแล้วก็เหยียบหัวชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อยู่เวลานี้คือกิเลสตัวเลวร้ายนี้ อยู่ในหัวใจนั้นนะไม่ได้ไปอยู่ที่ไหน อยู่ที่หัวใจ ให้ดูหัวใจ ภาวนาดูหัวใจ มหาเหตุอยู่ที่หัวใจ กิเลสตัวเลวร้ายที่สุดอยู่ที่หัวใจ ธรรมเครื่องปราบกิเลสก็อยู่ที่หัวใจ นำมาพัดกันที่หัวใจเราชิ อย่าไปหาพัดหัวผู้หัวคนดั่งที่เปรตผีมันทำอยู่เวลานี้ เลวร้ายที่สุดเลย ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้นะ

พวกเราพวกหัวโล้นๆ เหมือนกันสลดสังเวชใหม่ พิจารณาชิ นี้อายเหลือเกินนะอายจนกระทั่งหมาจะว่าอะไร หมาเขาก็ไม่ทำอย่างนั้น ทำไมพระเราหัวโล้นๆ มันทำได้แล้วพวกประเภทอยู่ในศาลาเวลานี้มีแต่หัวโล้นๆ จะทำกันอย่างนั้นหรือไง เอาไปพิจารณา กิเลสตัวนี้มันออกจากใจ มันแสดงนั้นนะ ให้ดูที่ใจ ฟาดมันที่ใจ ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรแสดง มีแต่ความเย็นตลอดทั่วโลกดินแดน พระพุทธเจ้าของเรา พระสาวกของเรา ท่านเย็นด้วยการปราบไฟนไฟอันนี้ออกนะ ให้พากันจำ เอาแค่นี้ก่อน ให้พร

หลังจ้งหัน

นกยูงที่มันมาพร้อมกันจริงๆ ดูเหมือน ๑๑ ตัวนะ เห็นมันมานี้เรียกว่ามาเต็มยศ ๑๑ ตัวเลย คงมาหมดวัดนะ รวมแล้ว ๑๑ ตัว เราเห็นอย่างมากที่สุด ๑๐ ตัว แต่มานี้เต็มยศเลย ๑๑ ตัว มันเชื่องมากไม่สนใจกับคนเลย เดินเฉียดไปใกล้ๆ จะไล่เตะเรา โหย มึงทำไม

เป็นอย่างนี้ กูรักมึง มึงจะมาหาเตะกูยั้งไง นอกจากไม่กลัวคนมันยังจะมาเตะเรา โถ พิลึกแล้ว มันเชื่องขนาดนั้น เราเดินฉากไปใกล้ๆ มันโดดมาจะเตะเรา อู๊ย มึงทำไมทำอย่างนี้ กูรักมึงนี่นา มึงจะมาเตะกูอะไร เราเดินไป เขาจะเอาจริงนะดูลักษณะเขา มาจะเตะเอาจริงๆ ขบขันดี มานี้เรียกว่าเชื่องมากทุกตัว เหมือนกันหมดเลย มาเฉยๆ เราเดินไปนี่เขาเฉยไม่สนใจ ไปไหนไปแบบเฉย ฟังมาเห็น ๑๑ ตัว นอกนั้นเห็นแค่ ๑๐ เท่านั้น

อยู่บนภูเขาแต่ก่อน อู๊ย มากจริงๆ แต่ไม่ได้พบมันง่าย ๆ เวลาเราลงจากภูเขาจะไปบิณฑบาตเห็นมันวิ่งตัดหน้า ทุกครั้งมันจะต้องเห็นเราก่อน เราก็ก็นั่งเฉยๆ เขาก็หากินของเขา เห็นวิ่งตัดหน้าไป อู๊ย นี่นกยูง เรียกว่าเขาเห็นเราแล้วเรายังไม่เห็น แต่ที่มันมากจริงๆ ที่รู้ได้ชัดก็ตอนกลางคืน เขาว่านกยูงมันขันยาม เหมือนไก่ขันยามนั่นแหละ เรานั่งอยู่บนหลังถ้ำก็มี พอได้ยินตัวหนึ่งแจ่วไว้วๆ ขึ้น เดี่ยวตัวนั้นขึ้นตัวนี้ขึ้น ภูเขาเหล่านั้นเลยมีแต่นกยูง ขึ้นพร้อมๆ กัน ลูกนี้ขึ้นแล้วลูกนั้นขึ้น ขึ้นเป็นฝูงๆ นะเหมือนไก่ขันยาม มีทั่วไปหมด แต่เวลากลางวันกลางวันไม่เคยพบมัน ถ้าพบก็เป็นตัวๆ ไป เขาเรียกนกยูงโทน ที่จะ เป็นฝูงๆ นี้ไม่ค่อยเจอ

เวลามันร้องกลางคืนถึงได้รู้ชัดว่าแถวนี้มีแต่นกยูงทั้งนั้น ไม่ได้พบมันง่าย ๆ ตาดี มาก ไปอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน ไม่ว่าป่าไหนเขาลูกไหน ไปเที่ยวทางไหน นกยูงนี้มีมากพอๆ กันหมด ไปที่ไหนเหมือนกัน แต่ที่เราจะได้พบได้เห็นเขานี้ไม่มีทาง ไม่เห็น ได้ยินแต่เสียงร้องเขากลางคืนๆ อย่างมากก็พบตัวหนึ่งสองตัวเท่านั้น พบก็เป็นเวลาเขาเห็นเราแล้ว เขาวิ่งตัดหน้าเรา เขาไม่บินนะเขาริ่งตัดหน้าไป เวลากลางคืนเขาร้องถึงทราบว่ามีมาก

หมูก็มาเป็นฝูงๆ เหมือนกัน แต่หมูมันเสียงดังไม่เหมือนสัตว์อื่น หมูมันเรียกว่าไม่สำรวมไม่ระวัง เสียงโครมครามๆ ผ่านมา เป็นฝูงๆ มาหมูป่า เสียงดัง เสียงหมูมันดังตัวเดียวมาก็ดัง มันมาตัวเดียวนี้เสียงโครมครามๆ คือตัวเดียวนี้เขาเรียกหมูโทน หมูตัวเดียวหมูโทนหมูใหญ่ มานี้ก็เสียงดังมาเลย เขาไปเขาไม่สำรวม หมูที่เป็นฝูงๆ นั้นก็เสียงดังมาแบบเดียวกัน ไปที่ไหนดังไปหมด จะมาตัวเดียวก็ดัง เสียงซุ่มซุ่มๆ มาหลายตัวก็ดัง แต่แก้งไม่ได้ยิน แก้งมาด้วยความสำรวมระวังมากทีเดียว มาแบบระวังมาก หมูไม่ค่อยระวัง บางทีเราก็นึกสนุกเหมือนกัน มันมาหากินหน่อไม้อยู่หน้าถ้ำ พอตีเดือนหงายเราก็ก็นอนลงไป เขากินอยู่ข้างๆ เขามองไม่เห็น หมูโทนหมูใหญ่ เขากัดหน่อไม้กินเสียงดังลั่น มาตัวเดียว เราก็นึกสนุกด้อมๆ ลงไปแล้วชะโงกคอดู มันอยู่นี่มองไม่เห็นนะ พวกนี้เขาก็ไปตามประสาของเขา เราก็อยู่ของเรา สัตว์ที่หากินกลางคืนเขาก็ออกเวลากลางคืน พวกหมูนี่ออก

กลางคืน พวกก็ออกกลางวัน พวกหมูพวกแก่งพวกอะไรมักจะออกกลางคืน กลางวันไม่ค่อยออก คือเขาระวังอันตราย

ไปอยู่ที่ไหนก็ตามพวกสัตว์รู้นะ ผ้าเหลืองนี้รู้ เราไปอยู่ที่ไหนไม่นานละ อยู่ในดงในป่าไม่ใช่บนภูเขา ภูเขาเขาไม่ขึ้นแหละ เราอยู่ในป่าเรียบ ๆ ราบ ๆ นี้ กลางคืนกลางวันเขาจะมาแอบหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่ใกล้ที่เราพัก คือที่เขื่อนั้นพวกนายพรานพวกอะไรเขาไม่ไปรังแก เขาก็มาแอบอยู่ นั้นไม่ว่าไปอยู่ที่ไหนสัตว์ป่านี้รู้ผ้าเหลือง แสดงว่าเขาอาจเคยบวชเป็นพระมาแล้วแต่ศาสนาพระพุทธเจ้าองค์นั้น ๆ มันเลยชินต่อจิตใจ พอมองเห็นผ้าเหลืองเขาจะไม่ถือเป็นภัย ต่างกันนะ อย่างอยู่ในป่าเราเคยเห็นเขาเมื่อไร เขาก็ไม่เคยเห็นเรา แต่เวลาเราไปอยู่นั้นไม่นาน เตี้ยสัตว์ประเภทนั้นมา พวกแก่งพวกหมูมา มาเรื่อย ๆ หากไม่มาใกล้เรานักนะ อยู่หลบ ๆ ซ่อน ๆ ใกล้ ๆ เพราะแถวนี้พวกนายพรานนายอะไรเขาไม่มา เพราะสถานที่เราอยู่เขาก็ละอายบาปใช้ไหมละ เขาไม่มาละ ทีนี้สัตว์เหล่านี้ก็ได้อาศัยอยู่ตามนั้น

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกท่านอาจารย์มั่น นี่ท่านก็อยู่ในถ้ำเหมือนกัน ท่านปิดกวาดอยู่บนถ้ำ เอาไม้กวาดธรรมดาที่กวาดแขก ๆ ไป พอกวาดไปนี้พวกปลวกดำมันเป็นทางมา พอกวาดไปทางนั้น ปลวกมันคิดขึ้นมา ท่านรู้ขนาดจิตของปลวกนะ รู้ขึ้นมาว่า นี่พระกรรมฐาน ท่านปิดกวาดลานวัด เรื่อย ๆ ออกแฟนพ่านนะ ให้ไปตามทาง เขาบอกกัน ท่านกำหนดดูนั้นเห็นไหมละ พระกรรมฐาน ฟังซิกรรมฐานมีมาแต่เมื่อไรปลวกเขายังรู้ บอกว่าพระกรรมฐานท่านปิดกวาดลานวัดกัน เราให้ระวังอย่าออกนอกแถว คือให้ไปตามแถว อย่าออกนอกแถว เขาเตือนกันเขาบอกกัน ทางนี้ก็ทราบเรื่องของเขาบอกกัน

นั้นเห็นไหมละพ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านพูดเองนะ โห้ย กรรมฐานนี้มีมาดั้งเดิม สัตว์เขาก็รู้กรรมฐาน เขาบอก นี่พระกรรมฐานท่านกำลังปิดกวาดลานวัดกันนะ เรื่อย ๆ ออกนอกทาง ให้ไปตามทาง อย่าออกไปแฟนพ่าน เตี้ยจะถูกท่านปิดกวาดเอา เขาบอกกันแล้วก็ไปเรื่อย เขายังรู้กรรมฐาน ท่านว่านั้นนะ เอ้ กรรมฐานเราก็ไม่คิดว่าสัตว์เขาจะรู้ บทเวลาเขาบอกกันรู้ถึงเรานี่ จึงได้รู้ว่า โอ้ เขาสอนกันอย่างนั้น ๆ ท่านว่า นั้นเห็นไหมละ ท่านอาจารย์มั่นของเล่นเมื่อไร เรื่องจิตของสัตว์คิดยังรู้ อย่างลิงมาโก๊กแก๊ก ๆ ดังที่เขียนในประวัติฯ นั้นละท่านดูจิตของเขา

พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้ระลึกถึงท่านอาจารย์ฝั้น ที่ไปอยู่เชียงใหม่กับท่าน เพราะแต่ก่อนก็เคยอยู่กับท่านแล้ว ท่านปลีกตัวหนีไปอยู่เชียงใหม่ แล้วท่านอาจารย์ฝั้นท่านอยู่โคราช ท่านก็ไปหา พอไปอยู่กับท่าน ตอนกลางคืน จิตของท่านอาจารย์ฝั้นก็ไม่ใช้ของเล่นเวลาภาวนาส่งจิตไปเมื่อไรท่านจึงดูเราอยู่แล้ว ท่านว่านั้นนะ เราส่งจิตไปที่ไรท่านจึงอยู่

แล้ว เราก็หมอบกลับมา ท่านวางั้น ได้ระวังๆ ส่งจิตไปหาท่านค่อยๆ ส่งไป ท่านจึงดูอยู่ แล้ว ที่นี้คืนวันไหนไม่ทราบแหละ จิตของท่านลง

คือก่อนที่จะคิดไปไหนๆ นี่ท่านเตือนแล้ว อย่างนั้นนะ เพียงคิดในใจคิดว่าจะไปที่ไหนที่นี่ ท่านบอกไม่ดี สู้ที่นี่ไม่ได้ จะไปที่ไหนอีก นั่นท่านตอบความคิดของท่านอาจารย์ฝัน ถ้าคิดว่าจะไปทางโน้นทางนี้ ไปที่ไหนไม่ดี สู้ที่นี่ไม่ได้ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านตอบแล้วนั้น พอจะคิดขึ้นมาเอาแล้วตอบแล้ว ที่นี้เวลานั่งภาวนาวันนั้นจิตมันก็ลงเต็มที่ละซิ ลงนี้สว่างจ้า ไปหมดเลย ที่นี้ก็ด้อมดูจิตของท่าน(หลวงปู่มั่น) ท่านจึงดูเราอยู่แล้ว พอตื่นเข้ามา มี กระต๊อบเล็ก ๆ ท่าน(หลวงปู่มั่น) อยู่ร้านเล็ก ๆ เปิดประตูจะไปเอาบาตรท่านออกมา ท่าน ยืนขวางอยู่นั้นเลย เป็นยังไง ท่านยืนอยู่นั้นเลยไม่ให้เข้าประตู ท่านกันประตูไว้เลย นี่เป็น ยังไง ศาสนาเจริญที่ไหน เหนอ ศาสนาเจริญที่ไหน เจริญที่เมืองอินเดียหรือเจริญที่หัวใจ เห็นหรือยังศาสนาเจริญที่ไหน ท่านดูจิตของท่าน(หลวงปู่ฝัน) ลงท่านก็รู้ ท่านดูอยู่ที่นี่

เพราะฉะนั้นเวลาออกมาท่านก็ยืนจ้อเข้าเลย เราก็นั่งคุกเข่าอยู่นั้น ท่านก็ยืนสอน เหนอ รู้หรือยังที่นี่ ศาสนาเจริญที่ไหน เจริญที่เมืองอินเดียหรือเจริญที่หัวใจนี้ รู้แล้วยังวันนี้นะ ท่าน(หลวงปู่มั่น) รู้แล้วเห็นจิตเราลง นี่ก็ไม่ได้นอน ท่านว่าท่านไม่ได้นอน ดูจิตท่านละ เมื่อคืนนี้ ท่านว่าตรงๆ เลย เป็นยังไงเจริญที่ไหน ทางนี้ก็นิ่ง อย่างนั้นละท่านอาจารย์มั่น ให้รู้เสียนะศาสนาเจริญที่ไหน เจริญที่ใจ เสื่อมที่ใจ ไม่ได้เสื่อมที่ไหนเจริญที่ไหนนะ ต้นไม้ ภูเขา อะไรๆ ไม่มีความหมาย เขาอยู่ตามสภาพของเขา ใจนี้ตัวให้ความหมายตลอดเวลา เจริญหรือเสื่อมที่นี้ท่านว่า ที่นี้เป็นยังไง เห็นหรือยังศาสนาเจริญที่ไหน เราก็ไม่กล้าตอบ เพราะท่านดูแล้วท่านก็มาสอนเรา เป็นอย่างนั้นละท่านอาจารย์มั่น เก่งมากทีเดียวเรื่องจิต ใครคิดอะไรนี้

เวลาท่านมาอย่างนี้ท่านแบบหุนหวกตาบอดนะ ท่านเฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ออกมาหา ที่ชุมนุมชนพระสงฆ์มาก ๆ ท่านไม่พูดเลย เฉย ถ้าอยู่อย่างนั้น อู้อย ออกใช้เต็มเหนี่ยวกับผู้ ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ เอาจริงเอาจัง แม้แต่คิดขึ้นมาท่านก็ทักแล้วๆ อย่างนั้นนะ ท่านเก่ง มากเรื่องความคิด คิดไปที่ไหน พอคิดดำริว่าจะไปที่นั่นที่นี้ ที่นั่นไม่ดีสู้ที่นี่ไม่ได้ ที่พอจะ อนุโลมบ้างท่านก็บอกว่า ที่นั่นก็ดีอยู่บ้างแต่สู้ที่นี่ไม่ได้ เนาะท่านว่าอย่างนั้นนะ คือคิดว่าจะ ไปที่นั่นแล้วท่านสกัดไว้เสีย ก็ดีอยู่บ้างถ้าที่ไหนดีนะ ดีอยู่บ้างแต่สู้ที่นี่ไม่ได้ ที่ไหนไปแล้ว ไม่ดีท่านก็ว่าสู้ที่นี่ไม่ได้เลย ท่านเก่งมากเรื่องจิต ท่านใช้เต็มเหนี่ยวละถ้าอยู่กับผู้ตั้งใจ ปฏิบัติจริง ๆ กับท่านจริง ๆ คิดแง่ไหนผิดถูกอะไรทักเลยๆ แต่ออกมาแล้วท่านทำเป็นหุนหวกตาบอด เฉยเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ อย่างนั้นนะ

หลวงปู่ฉันเราเวลาท่านอยู่กับพระสงฆ์ที่มีจำนวนน้อยแต่ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ท่านจะออกทุกอย่าง ออกมานั้นเพื่อสอนให้เป็นคติ ๆ ทีนี้ผู้ที่อยู่กับท่านต้องได้ระวังจะคิดเรื่องอะไร ไม่ระวังไม่ได้ท่านจีเอาเลย ๆ นั้นละจิตต่อจิตรู้จักรู้อย่างนั้น ยิ่งท่านพูดถึงเรื่องเทวบุตรเทวดาด้วยแล้ว โธ ท่านบอกท่านไม่ได้ว่าจะ ท่านไม่ได้สอนคน สอนพวกเทวบุตรเทวดากลางคืน หลังไหลมาทุกชั้น นั้นฟังซิมี่หรือไม่มีเทวดา มาทุกชั้นตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา ที่ว่า ๖ ทุ่มท่านแก้ปัญหาละเทศนาสั่งสอนเทวดา ไม่แน่นอนถ้าอยู่ในที่สังัด ท่านว่าฉันเพียง ๔ ทุ่มมาแล้ว พวกเทพทั้งหลายมาแล้ว ๔ ทุ่ม เพราะมันเจียบตลอดเวลา หลังไหลมาแล้ว มาหลายชั้น ตั้งแต่สวรรค์ ๖ ชั้นลงมา พรหมโลกก็มา ทำมหาพรหมมา ฟังซิ เวลาท่านแสดงนี่ชนลูกนะเรา อัจฉรย์ท่าน ท่านว่าเมื่อไรอยู่ในป่าในเขา ไม่ได้ว่างนะ สอนพวกเทพ ท่านว่า ไม่ได้สอนคนแต่สอนพวกเทพ

พวกเทพถามปัญหานี้เขาจะไม่ถามสุมี่สุมี่หัว เขามีหัวหน้า หัวหน้าถามมาท่านก็ตอบไป ๆ เวลาเทศน์ก็เทศน์ทั่ว ๆ ไป แต่เวลาถามปัญหานี้จะมีหัวหน้านำปัญหาของพวกเทพทั้งหลายที่สงสัยข้อใด ๆ เอาปัญหานั้นไว้กับหัวหน้า แล้วหัวหน้าถามมาท่านก็ตอบไป ๆ นั้นละท่านผู้ปฏิบัติอยู่ในป่าในเขา ยกตัวอย่างอย่างหลวงปู่ฉันนี่ ท่านเด่นเกี่ยวกับพวกเทพ เพราะพวกเทพกับพวกมนุษย์เรามันก็มีเหมือนกัน ต่างสภาพ เหมือนเด็กกับผู้ใหญ่ เหมือนสัตว์กับคนอยู่ด้วยกัน มีเท่าไรเราก็ก็นั้นเป็นสัตว์นั้น ๆ นี้ท่านดูพวกเทพพวกมนุษย์เราก็ก็นั้นเหมือนกัน มนุษย์เรานี้ นั้นเทพชั้นนั้น ๆ เป็นอย่างนั้น ๆ ก็ดูเหมือนกันนี้แหละ อันนั้นดูด้วยตาใจ อันนี้ดูด้วยตาเนื้อ ต่างกันเท่านั้นแหละ เวลาท่านออกมาข้างนอกแล้วท่านไม่ใช้ เจียบ ๆ เลย ทุกอย่างเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เลย

วันนี้ก็เอาเท่านั้นแหละ กำลังจะสามโมง เทศน์เท่านี้ก็เอาละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ ศาสนาเวลานี้มันเสื่อมมากนะในวงชาวพุทธ ชาวพระชาวเณร ภราวาสเรา เสื่อมเอาเวลเวลานี้ จนน่าสลดสังเวช ดังที่พูดก่อนจ้งหัน จนน่าสลดสังเวชนะ กิเลสมันหน้าด้านขนาดนั้นไม่รู้จักอายอะไรเลย ความอายไม่มี หน้าด้านที่สุดคือกิเลส ไม่รู้จักอาย ออกตลาดลาดเลา เขียบข้ามไปหมด หัวพระพุทเจ้า หัวสาวก หัวใดตำมันเขียบไปหมดเลย พวกกิเลสไม่มีอาย คือเขียบธรรมวินัยนั้นแหละเรียกว่าเขียบหัวพระพุทเจ้า คือพระธรรมก็ดี พระวินัยก็ดี นั้นแหละคือศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว เวลามันข้ามเกินธรรมวินัยนี้ก็เท่ากับเขียบหัวพระพุทเจ้าไป เป็นอย่างนั้น

ผู้ทรงมรรคทรงผลท่านอยู่ในป่าทั้งนั้นแหละ จำเอานะ อยู่ในป่าในเขาเจียบ ๆ ท่านชำระจิตใจท่านตลอดเวลา นี้เราไม่ได้พูดแต่หลวงปู่ฉันนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับนิสัยวาสนาของผู้

บำเพ็ญ เวลารู้ธรรมภายในใจ ชำระกิเลสก็ชำระไป สิ่งที่จะรู้จะเห็นภายนอกนั้นก็ปิดไม่อยู่ ตามนิสสัยวาสนา ท่านผู้ใดจะเชี่ยวชาญในทางใด พวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม หรือพวกเปรตพวกผีปิดไม่อยู่ ท่านจะรู้เช่นเดียวกับหลวงปู่มั่นนั่นแหละ แต่ไม่ใช่ฐานะที่ท่านจะนำมาพูด ท่านก็รู้ รู้มากหรือน้อยตามกำลังวาสนาของตน มีอยู่ทั่วๆ ไปนะพระ การทรงมรรคทรงผลก็เหมือนกัน ท่านตั้งใจปฏิบัติชำระกิเลสตลอดเวลา กิเลสต้องค่อยจางไปๆ ธรรมะค่อยงอกเงยขึ้นมา ความสว่างไสวของจิตแสดงอานุภาพออกมาๆ มันก็เห็นหมด

ถ้าธรรมได้มีภายในใจแล้วแสดงออก เห็นหมด ถ้ากิเลสปิดแล้วไม่เห็น มีเท่าไรก็ไม่เห็น ถ้ากิเลสจางไปๆ นี่ก็จะมองเห็นเป็นลำดับลำดับตามนิสสัยวาสนามากน้อย ที่จะรู้เชี่ยวชาญทางไหนจะเป็นไปอย่างนั้นๆ มีอยู่ทั่วๆ ไป ไม่ใช่มีอยู่เฉพาะหลวงปู่มั่นองค์เดียวนะ มีอยู่ทั่วๆ ไปสำหรับผู้ปฏิบัติ และการทรงมรรคทรงผลก็เหมือนกันมีอยู่ทั่วๆ ไป ผู้ปฏิบัติ ไม่ใช่จะไม่มีนะ เพราะกิเลสเหี้ยมบ้าทำลาย ใครบอกเกี่ยวข้องกับเรื่องมรรคเรื่องผลนี้หาเรื่องหาราวว่าอวดอุตริมนุสธรรม อวดนั่นอวดนี่ มันจะปิดไว้หมด กิเลสตัวนี้ไปเที่ยวปิด เที่ยวเหี้ยมบ้าทำลายไว้หมด มันจะไม่ให้ธรรมแสดงออกเลย ที่นี้ท่านผู้รู้ท่านก็รู้ ท่านรู้แล้วทำไมท่านจะพูดไม่ได้ กิเลสมาเหี้ยมปากท่านได้หรือ ท่านก็พูดได้ ธรรมดาๆ กิเลสมันก็เหี้ยมไป พูดอะไรออกมามันก็หาว่าอวดอุตริมนุสธรรมอย่างนั้น อย่างนี้ ตัวมันละตัวอวด โง่ที่สุดมันอวดว่ามันฉลาดที่สุด เข้าใจไหม ไปสอนธรรม พระพุทธเจ้าพวกโง่ที่สุดนี้ ให้พากันจำเอา เอาละที่นี้ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz